

har støttet forslaget: fra SF hr. Tommy Dinesen, fra CD hr. Arne Melchior, som altid har været en varm støtte og medspiller i dette spørgsmål, og hr. Poul Nødgaard fra Dansk Folkeparti. Jeg håber stadig, at der i løbet af efteråret kan komme lidt fornuft ind i både regeringen, De Konservative og Venstre, for jeg kan ikke se, de har nogen særlig interesse i at blokere for, at vi laver den ændring.

Den eneste interesse, man kunne have i det, er – som jeg kan huske fra en tidligere debat – at forslaget oprindeligt er fremsat af Enhedslisten. Men vi har ved flere lejligheder, senest sidste efterår, fremhævet, at for os var det ikke et princip, at det skulle være fremsat af os, og vi har sagt, at vi var villige til på stående fod at trække vores forslag og genfremsætte det med alle de partier i denne sal, der måtte have lyst til det. Det er heller ikke et spørgsmål om, hvorvidt jeg er ordfører, hvis der er nogen, der skulle få den tanke, overhovedet ikke. For os er det et æresspørgsmål, som vi mener, Folketinget burde stå sammen om at klare; det sagde vi også i forbindelse med 50-året for befrielsen, og vi har sagt det ved adskillige andre lejligheder.

Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til over for Det Konservative Folkeparti, Venstre og Socialdemokratiet at sige: O.k., I får et tilbud. Hvis det er sådan, at I ønsker at være med på et fælles forslag, så er hånden fremme nu, så vi kan få løst det problem. Det er jo ikke beløbet, det handler om, det ved vi alle sammen; det handler om, hvordan vi skal fortolke den æresgæld, som samfundet og Folketinget og vi alle står i til den gruppe mennesker. Og jeg mener, at det kan have enormt stor symbolsk betydning, i dag, hvor det er sådan, at der kører utrolig mange debatter om, hvordan man opfører sig anstændigt i det her samfund, at vi siger, at anstændighed ikke er noget, der går inflation i.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Arne Melchior for en kort bemærkning i anden runde – 3 minutter.

Arne Melchior (CD):

Tak til hr. Poul Nødgaard for hans interesse for mit helbred! Og jeg kan hilse fra mit blodtryk og sige, at det for et halvt år siden er blevet målt til at være som en 45-årigs; så hr. Nødgaard behøver ikke at nære nogen bekymringer for dét. Og hvis ikke man skulle kunne tale med store bogstaver og tage sit temperament i brug i sådan en sag, så ved jeg egentlig ikke hvornår,

og så skal man jo spille med sordin altid, og det er altså bare ikke mig.

Og jeg beder regeringen og andre afvisere lægge mærke til sammensætningen af de partier, der står bag dette forslag og støtter det, for den er sensationel, og det burde sige noget om, at her er en helt speciel sag.

Så var der en af ordførerne, der sagde, at ære og hæder ikke kan gøres op i kroner og øre – hvorefter man altså vælger at optræde som en fedtsyl, og det kan da ikke være rigtigt, for selvfølgelig kan det ikke gøres op i kroner nok, men derfor kan man da i det mindste give det samme betydning og samme værdi, som da ideen blev født og loven vedtaget.

Og jeg savner et svar fra socialministeren på det spørgsmål – socialministeren, som hele sit liv igennem, hvad hun end har beskæftiget sig med og gjort nytte ved, har fået reguleret modydelsen efter prisniveauet, mindst. Og så er der jo de personlige tillæg, som hun selvfølgelig har gjort sig fortjent til; det er jeg ikke spor i tvivl om.

Men jeg savner altså et svar, og kan vi ikke få det i dag, vil jeg anbefale ministeren at gå hjem og arbejde med sig selv, så hun finder et svar til andenbehandlingen.

Og hvis regeringen ikke kan bevæges, må jeg sige til V og K: Så vær dog med til at bringe regeringen i mindretal! For jeg garanterer for, at i det øjeblik man gør det, som man har sagt at man gerne vil, så stemmer S og R også for. Tro mig på mit ord! Jeg vil tage ethvert væddemål på, at den ikke vil lade sig isolere på den sag, men kommer til at stemme for den, så der bliver lutter grønne lamper i denne sal, og det vil være skønt.

Så en af siderne må altså besinde sig, og så skal den anden side nok følge med.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hr. Arne Melchior spurgte, hvad grunden er til, at en hædersgave ikke skal pristalsreguleres sådan som de lønninger, jeg selv får, og som dem, hr. Arne Melchior får.

Grunden til det er selvfølgelig, at de mennesker, vi taler om her, på den ene eller anden måde har en indkomst. Nu er de jo alle sammen over pensionsalderen, og derfor får de pension, men de har måske tidligere, før de nåede pensionsalderen, fået andre offentlige ydelser, førtidspension eller en anden form for offentlig hjælp, eller også har de fået en løn, og alt det bliver selvfølgelig reguleret.